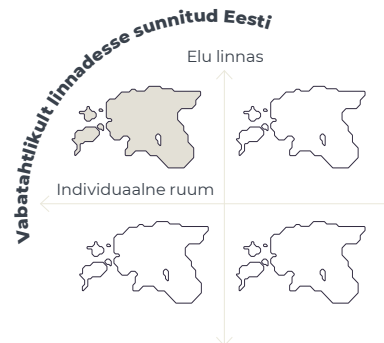
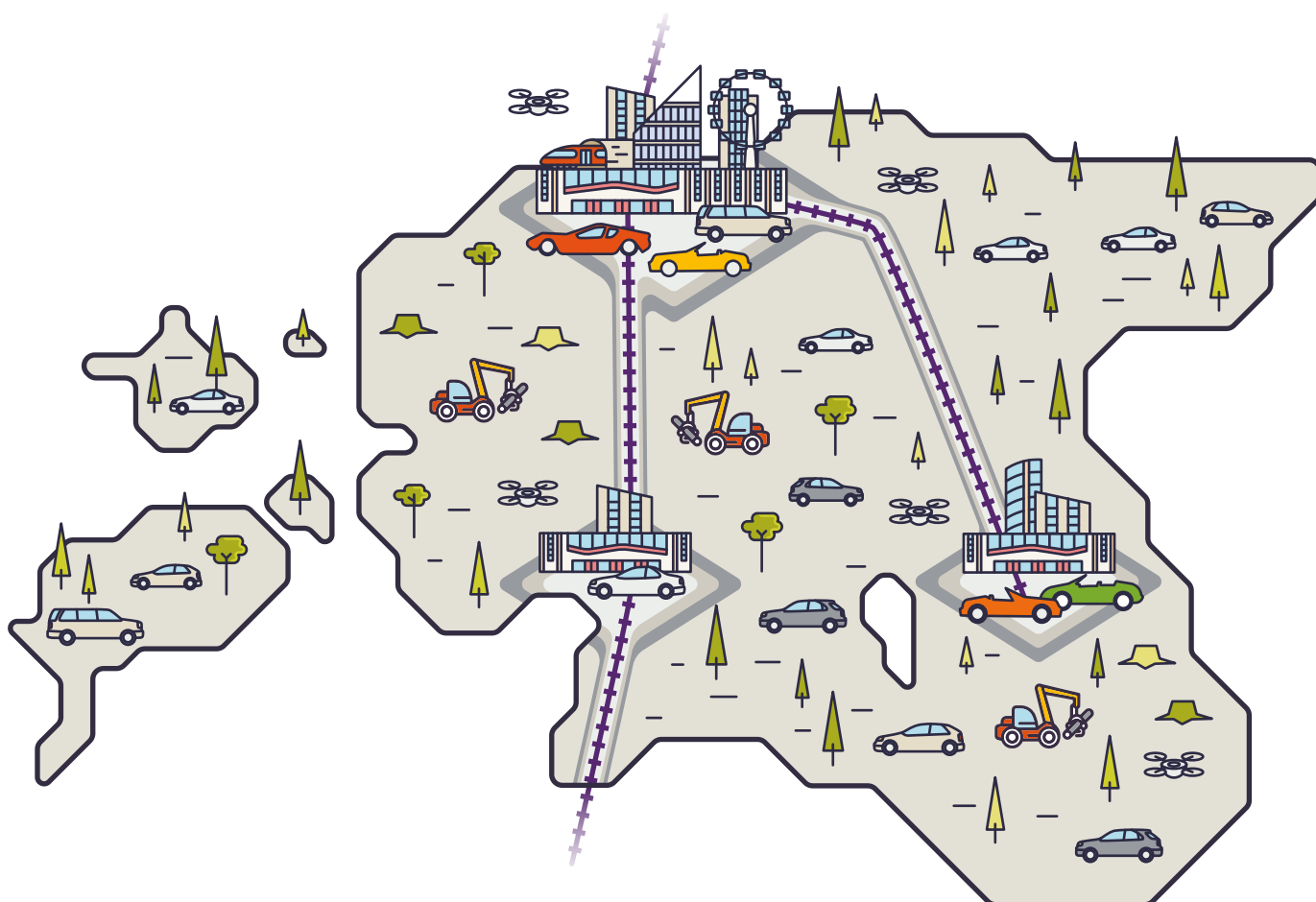

VABATAHTLIKULT LINNADESSE SUNNITUD EESTI

Rahvastik linnades:	80%
Varanduslik kihistumine:	suur
Ruumiline killustatus:	suur
Hea avalik ruum:	privilegeeritutele
Andmed:	suurettevõtetele „kõikenägev silm“, õigused ebavõrdselt jaotunud
Ühiskonna kulutused baastaristule:	suured ja kasvavad
Sotsiaal-majanduslik efektiivsus:	vähene
Säästva arengu eesmärgid:	ei ole saavutatud, kuigi mõni valdkond on teistest tugevam

„Nähtamatu käe“ juhtimisel on eestlased ja ka üsna paljud uuseestlased kogunenud Tallinna, Tartu ja Pärnu linnaregiooni – hoogne elamuarendus on haaranud linnalähedased põllud, kuid ajaloolised linnad ise ei ole samas tempos kasvanud. Puuduvate kesklinnade asemel saadakse kokku kauba- ja meelelahutuskeskustes. Linnaväljakute asemel vajatakse parklaid ja laiu teid, sest tavaline eestlane ei taha näha vaeseid ja võõraid. Pealegi on tänaval ohtlik. Regioonid on tugevalt kihistunud: jõukam rahvas elab heade koolide, tennisklubide ja kaunite rohealade piirkonnas, mille ümber on aed ja valvurid. Linnad ise on rõhuvas osas vaeste ja uussisserändajate elukorterite päralt, äärelinnades on kehvad koolid, kehvad ühendused ja ohtlik öhtuti väljas käia. Tallinn ja Pärnu

on hästi maailmaga ühendatud – Helsingi tunnel ja Rail Baltica loovad hea ühenduse neile, kes selle eest maksta jaksavad. Ent Tartussegi saab kiirelt rongiga või isikliku droonikapsliga. Inimestel ei ole märkimisväärset ühistunnet, pigem õigustatakse rikkust tubliduse ja vaesust laiskusega. Nende n-ö laisemate andmed on igaühele müügiks, peenem rahvas maksab teatava privaatsuse eest suurettevõtetele lunaraha. Ühiskonda vaevavad elustiilihaigused ja kuivõrd puudub toetav küünarnukitunne, siis tunneb suurem osa eestimaalasi end üksikuna. SKP asemel ühiskonna edukuse peamiseks mõõdupuuks saanud õnneindeksis on Eestis mitu aastat järjest kukkunud ning langemist ei pidurda ka suuremat ühtsust taotlevad kampaaniad.

